

ZSILLE GÁBOR

Alanyi költészet

Verseimet, gyanítom, magamnak írom.
Mert kit érdekel, ha félrímekbe szedem,
hol laktam, mit csináltam '94-ben,
és mit láttam az utcán tavaly Szegeden?

Mit kezdjen vele a talán-még-olvasó,
ha elé írom szellemi eleségül,
hogy a foghíjtelken, ami parkoló volt,
tizenkilenc lakásos társasház épül?

Mit kezdjen a másik az emlékeimmel?
Egy öregasszonnyal, kinél harminc éve
laktam, de arcára magam sem emlékszem?
Az adyligeti rét legszebb cincére

csak az én kopott hátizsákomon mászott
azon a kamaszkori kiránduláson –
miért várnám egy embertárstól, hogy velem
'87 magánüledékében ásson?

Mi több, az alanyi költők lódítanak.
A rím érdekében, vagy csak aljasságból.
Lehet, hogy nem is egy cincér volt, ki tudja,
melyik évben, Adyligeten vagy máshol.

Felfoghatatlan, a sok leölt részletnek
mért kell a képzelgés kampóján lógnia.
Hány évig éltem Krakkóban? Meleg vagyok-e?
Elfed mindent a magánmitológia.